

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobkyně: **H. V.**
zastoupená advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2018, č. j. MV-61254-4/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 2. 2015, č. j. OAM-44213-10/DP-2014, a toto rozhodnutí potvrdila.

Výrokem I. odvoláním napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, podanou dne 26. 11. 2014, a platnost povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) neprodloužil, neboť žalobkyně neplní účel povoleného dlouhodobého pobytu. Výrokem II. rozhodnutí správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, podanou dne 26. 11. 2014, a platnost povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců neprodloužil, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území.

2. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že se ztotožňuje se závěrem správního orgánu prvního stupně, že v řízení byl rozhodný výsledek, který byl se žalobkyní proveden dne 6. 10. 2014 a v rámci něhož byla žalobkyni dána možnost správnímu orgánu objasnit předmět činnosti, které se na území ČR v současné době věnuje, a rovněž objasnit, jakým činnostem se věnovala po dobu povoleného pobytu v minulosti. V rámci výroku I. dospěl správní orgán prvního stupně ke správnému závěru, že činnost žalobkyně není podnikáním, jelikož nenaplnňuje všechny základní znaky podnikání, tudíž neplní účel povoleného pobytu. Jak vyplynulo z odpovědi žalobkyně, není splněn znak samostatnosti a vlastní odpovědnosti za odvedenou práci. V případě žalobkyně nebyly splněny minimálně dva z povinných znaků podnikání, čímž byl naplněn zákonný důvod pro zamítnutí její žádosti podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V rámci výroku II. správní orgán prvního stupně dospěl podle žalované opět ke správnému závěru, že činnost žalobkyně naplňuje znaky závislé práce, což představuje to, že práce je skutečně vykonávána, je vykonávána osobně a ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, čímž byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti podle § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně vykonávala nelegální práci, resp. vykonávala uvedené činnosti bez povolení k zaměstnání, což představuje jinou závažnou překážku jejího pobytu na území. Žalovaná je toho názoru, že správní orgán prvního stupně v provedeném dokazování (zejména provedením výsledku) věrohodně prokázal, že byly naplněny všechny tři znaky závislé práce. Uvedla, že stav věci byl zjištěn v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a že byly naplněny důvody pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobkyně jednak neplní účel povoleného pobytu, jednak vykonává nelegální práci, což představuje jinou závažnou překážku pobytu na území. Žalovaná se ztotožnila se správním orgánem prvního stupně i ohledně posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobkyně navrhla soudu, aby rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a aby žalované uložil povinnost zaplatit jí náhradu nákladů řízení.
4. Předně žalobkyně namítala, že jediným zásadním podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí byl výsledek provedený správním orgánem prvního stupně se žalobkyní dne 6. 10. 2014 v rámci řízení o žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu. Na podkladě

tohoto výsledku dospěly správní orgány k závěru, že žalobkyní uskutečňovaná činnost není podnikáním, tedy že neplní účel povoleného pobytu, a tato činnost byla charakterizována jako závislá práce, kterou měla žalobkyně vykonávat bez příslušného povolení k zaměstnání, tedy se dopustit výkonu nelegální práce. Žalobkyně má za to, že k uvedeným závěrům dospěl správní orgán na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, tedy že správní orgán postupoval v rozporu s § 3 správního řádu. I v případě, že se jednalo o řízení o žádosti, byl správní orgán povinen postupovat důsledně dle § 50 odst. 2 a § 51 odst. 1 správního řádu, takto však podle názoru žalobkyně nepostupoval. Část odpovědi mohla podle žalobkyně svědčit v její prospěch, a bylo proto na správním orgánu, aby své pochybnosti ve vztahu k výkonu podnikatelské činnosti žalobkyně buď dalším dokazováním potvrdil, nebo vyvrátil. Správní orgán měl opatřit další důkazní prostředky pro své závěry, zejména měl vyzvat žalobkyni k předložení listin osvědčujících konkrétní výkon její podnikatelské činnosti. Pokud tak správní orgány neučinily, zatížily své rozhodnutí nezákonností.

5. Co se týče tvrzení žalované, že z definičních znaků podnikání naplňuje činnost žalobkyně pouze znaky osobního výkonu a činnost za účelem dosažení zisku, nikoli však znaky samostatnosti a výkonu na vlastní odpovědnost, žalobkyně namítala, že znak samostatnosti byl správním orgánem vymezen bez přihlédnutí k tomu, že v podnikatelské praxi je tento znak značně omezen. Otázka nezávislosti či odpovědnosti podnikajících fyzických osob bývá komplikovaná příslušností k osobám spolupracujícím s nimi, podnikatelská samostatnost může být omezena i smluvně prostřednictvím distribučních sítí (např. koncesní nebo franšízingová smlouva). Do podnikání mohou intervenovat rovněž banky v rámci zajištění financování, a podnikatelská činnost může spočívat v obstaravatelské činnosti, kdy příkazce je oprávněn dávat pokyny podnikateli. Žalobkyně je tohoto názoru, že vymezení pojmu samostatnosti není tak jednoznačné, jak jej učinil správní orgán prvního stupně, a proto, a z důvodu strohosti odpovědi žalobkyně bylo na místě doplnění dokazování, aby byl závěr o neplnění účelu pobytu žalobkyně a výkonu závislé práce postaven najisto. Ke znaku podnikání na vlastní odpovědnost navíc nebyla ze strany správního orgánu položena jediná otázka, správní orgán tedy vycházel pouze ze svých domněnek.
6. Žalobkyně nesouhlasí ani s tím, že správní orgán odkazoval na kontrolu provedenou v místě pracoviště žalobkyně oblastním inspektorátem práce. Považuje za nepřipustné, aby závěry inspektorátu práce byly užity vůči žalobkyni, která nebyla účastníkem žádného správního řízení vedeného inspektorátem práce, a to v rámci řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu. Možná porušení třetích osob podle ní nelze automaticky vztahovat i na její osobu.
7. Podle názoru žalobkyně i závěry o výkonu závislé práce vycházejí spíše z úvah správního orgánu, aniž by tyto byly podloženy relevantními důkazy. Závislá práce je pojem definovaný zákonem č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“), přičemž výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah je výkonem tzv. nelegální práce [§ 5 písm. e) bod 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“)]. Žalobkyně má za to, že kontrolní činnost na úseku zaměstnanosti, tedy i kontroly nelegální práce vykonávají dle § 125 zákona o zaměstnanosti Státní úřad inspekce práce, oblastní inspektoráty práce a celní úřady. Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra však není v této oblasti nadán zákonnou pravomocí k tomu,

aby hodnotil výdělečnou činnost žalobkyně a podřazoval ji pod pojem, jehož kontrola a vyhodnocení náleží do pravomoci jiných správních orgánů. Pokud měl správní orgán prvního stupně za to, že se žalobkyně dopustila nelegální práce, pak měl v souladu s § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem, a správní řízení po dobu řízení o předběžné otázce přerušit. Jedině závěry z takového řízení pak mohly být právně relevantní ve vztahu k závěru správního orgánu prvního stupně, že žalobkyně na území vykonávala závislou práci mimo pracovněprávní vztah.

III. Vyjádření žalované k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti žalobkyně a že napadená rozhodnutí byla vydána na základě dostatečně zjištěného stavu věci. Žalovaná neshledala porušení základních zásad správního řízení ani § 50 odst. 2 a § 51 odst. 1 správního řádu. Provádění dalšího dokazování nebylo podle názoru žalované nezbytné a účelné, neboť správní orgány neměly žádné pochybnosti o skutečném stavu věci, který je dostatečně prokázán spisovým materiálem včetně vyjádření žalobkyně v rámci provedeného výslechu. Žalovaná zdůraznila, že řízení zahajované na návrh je ovládáno dispoziční zásadou, na žalobkyni proto bylo, aby správním orgánům poskytla veškeré informace, které považovala za důležité. Žalobkyně měla po celou dobu odvolacího řízení možnost své tvrzení ohledně výkonu její podnikatelské činnosti konkretizovat a případně doložit relevantními důkazy, toto však neučinila a své blanketní odvolání ani na základě výzvy neodůvodnila. Žalovaná uvedla, že správní orgán prvního stupně není orgánem, který je oprávněn rozhodovat o tom, zda se účastník řízení dopustil přestupku či správního deliktu na úseku zaměstnanosti, resp. neprovádí kontrolní činnost na úseku zaměstnanosti; je však nepochybně oprávněn učinit si na základě provedených důkazů úsudek o tom, zda svým jednáním účastník řízení naplnil důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povoleného pobytu včetně toho, zda se dopustila nelegální práce. Podle žalované je zřejmé, že správní orgán prvního stupně je na základě provedených důkazů prokazujících stav věci oprávněn rozhodnout, zda se žalobkyně porušení zákona dopustila, a to včetně právních předpisů na úseku zaměstnanosti. V této souvislosti odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2017, č. j. 29 A 97/2015-88 (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalovaná má za to, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti, a že napadená rozhodnutí byla vydána na základě dostatečně zjištěného stavu věci, byla dostatečně a řádně odůvodněna a jsou v souladu s právními předpisy.
9. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

10. Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**

11. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, a to jednak z důvodu, že žalobkyně neplnila účel povoleného dlouhodobého pobytu, jednak z důvodu, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území.
12. V první řadě soud nepřisvědčil námitce, že v řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, neboť správní orgány vycházely pouze z jejího výsledku provedeného dne 6. 10. 2014 v rámci řízení o udělení povolení k trvalému pobytu.
13. Předně je třeba zdůraznit, že výsledek žalobkyně, ze kterého správní orgány vycházely v daném řízení, byl uskutečněn v rámci řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, tedy v rámci řízení, ve kterém bylo povinností žalobkyně tvrdit skutečnosti týkající se účelu jejího pobytu, přičemž žalobkyně vypovídala ke skutečnostem rozhodným i pro nyní souzenou věc.
14. Podle § 50 odst. 1 správního řádu mohou jako podklad rozhodnutí sloužit zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
15. Uvedený výčet podkladů pro rozhodnutí je demonstrativní povahy, nicméně protokol o výsledku účastníka řízení provedený v jiném správním řízení tímž správním orgánem je možné podřadit pod skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti. Z obecného pohledu je možné jako podklad pro rozhodnutí využít vše, co bylo opatřeno zákonem aprobovaným způsobem (podklad přípustný) a slouží to k objasnění relevantních skutečností souvisejících s předmětnou věcí.
16. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 23/2011-88, konstatoval, že „[s]právní orgán postupuje v důkazním řízení podle § 51 správního řádu. Užije každý důkazní prostředek, který je vhodný ke zjištění stavu věci. Mimo jiné jde také o listiny. Jako listinný důkaz může sloužit rovněž konkrétní část jiného spisu (rozhodnutí, posudek, výpověď, protokol apod.), pokud je jako listinný důkaz provedena a hodnocena i ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu. [...] Z tohoto hlediska není vůbec vyloučeno použít jako důkaz listinu jiného spisu, pakliže je hodnocena ve vztahu k řízení, ve kterém je nově takový důkaz proveden.“
17. Z uvedeného vyplývá, že protokol o výsledku z jednoho správního řízení může být jako podklad pro rozhodnutí použit v jiném správním řízení, je-li v daném řízení řádně proveden a hodnocen (shodně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 6 Azs 331/2017-19, či rozsudek ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 Azs 383/2017-34). Správní orgán prvního stupně v daném případě dodržel všechny zákonné náležitosti, aby mohl být protokol o výsledku žalobkyně ze dne 6. 10. 2014 použit i v řízení týkajícím se prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu: řádně jej učinil součástí spisového materiálu a vyzval žalobkyni k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí pak obsah výsledku zhodnotil ve vztahu k projednávanému řízení.
18. Pokud žalobkyně namítala, že bylo povinností správního orgánu opatřit další důkazní prostředky, zejména vyzvat žalobkyni k předložení listin osvědčujících výkon podnikatelské činnosti, soud zdůrazňuje, že řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je ovládáno dispoziční zásadou, kdy je povinností účastníků řízení tvrdit rozhodné skutečnosti a tyto podložit relevantními důkazy, pokud chtějí být v řízení úspěšní. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby správním orgánům

předložila veškeré informace týkající se její podnikatelské činnosti, které považovala za důležité. Žalobkyni bylo známo, že mezi podklady pro rozhodnutí byl zařazen rovněž protokol o výsledku ze dne 6. 10. 2014, nic jí tedy nebránilo, aby, pokud měla za to, že se skutečnosti zde uváděné nezakládají na pravdě, nebo jsou příliš strohé, v průběhu řízení před správními orgány předestřela jinou skutkovou verzi reality, než která byla odrazem její výpovědi. Žádné takové skutečnosti, které by zpochybňovaly či vylučovaly použitelnost tvrzení uvedených při výsledku provedeného v rámci řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, však žalobkyně v průběhu správního řízení nepředložila. V žalobě sice žalobkyně v obecné rovině namítala, že „část odpovědí mohla svědčit ve prospěch jejího tvrzení“, tuto argumentaci však žádným způsobem nekonkretizovala. Soudu tak nezbyvá než konstatovat, že skutkový stav týkající se plnění účelu povoleného pobytu žalobkyně byl zjištěn dostatečně a správním orgánům nelze vytýkat, že v tomto smyslu vycházely pouze z obsahu předmětného protokolu o výsledku z jiného řízení, aniž by pořizovaly další důkazní prostředky.

19. Soud nepřisvědčil ani námitce, že závěr o neplnění účelu pobytu (spočívající v nesplnění podmínky samostatnosti a výkonu na vlastní odpovědnosti) nebyl postaven najisto.
20. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, správní orgán prvního stupně se v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně zabýval posouzením, zda je činnost žalobkyně, kterou vykonávala na území České republiky po dobu povoleného dlouhodobého pobytu, podnikáním, přičemž dospěl k závěru, že v činnosti, kterou žalobkyně vykonává, absentují dva ze základních znaků podnikání, a to samostatnost výkonu a výkon na vlastní odpovědnost.
21. Co se týče pojmového znaku samostatnosti činnosti, správní orgán prvního stupně s poukazem na obsah výsledku žalobkyně uvedl, že žalobkyně se řídí pokyny vedoucí směny, která jí sdělí, zda má přijít balit čokoládové figurky a současně po ní kontroluje kvalitu a množství odvedené práce. Žalobkyně ve svém souhrnu o ničem nerozhoduje sama, zakázky si sama nevyhledává, vykonává jednoduchou manuální práci společně s dalšími osobami v prostorách patřících společnosti, se kterou nemá uzavřen žádný smluvní vztah, a spoléhá na to, jaká činnost je jí opatřena tzv. klientem (panem R.), který jí následně i vyplácí peníze. Správní orgán prvního stupně uvedl, že na základě uvedených skutečností nelze než dospět k závěru, že v popsané výdělečné činnosti žalobkyně zcela absentuje znak samostatnosti činnosti (ve smyslu schopnosti či možnosti podnikatele rozhodovat o organizačních a technických podmínkách výkonu činnosti, tedy zejména o tom, v jaké době a po jakou dobu bude činnost realizována, na jakém místě a ve vztahu k jaké skupině zákazníků). S tímto hodnocením se ztotožnil i zdejší soud.
22. Se žalobkyní se lze ztotožnit v tom, že podnikatel může být v praxi ve své samostatnosti z různých důvodů omezen (pokyny příkazce, franšizingová smlouva, financování bankou apod.), tyto skutečnosti však nic nemění na tom, že dle zjištění správních orgánů v činnosti žalobkyně znak samostatnosti zcela absentoval. Žalobkyně se ostatně ve své argumentaci omezila pouze na obecný výčet situací, které mohou nastat, aniž by některý z těchto případů vztáhla na projednávanou věc. Správním orgánům tedy nelze vytýkat, že se případnými omezeními podnikatele v napadeném rozhodnutí nezabývaly.
23. Pro závěr o tom, že činnost žalobkyně není podnikáním, postačí, není-li naplněn jeden pojmový znak, a to znak samostatnosti, správní orgán prvního stupně se nicméně na

doplnění zabýval i naplněním znaku výkonu na vlastní odpovědnost. Uvedl, že s ohledem na charakter vykonávané činnosti si lze obtížně představit výkon činnosti na vlastní odpovědnost. Žalobkyně nemá pronajaté prostory pro výkon své činnosti, na vlastní náklady si nepořídila čokoládové výrobky ani obaly, pracuje na stolech patřících vlastníkům či pronajímatelům objektu. Práce je žalobkyni přidělována a její objem zjišťován třetí osobou. I s tímto hodnocením správního orgánu se soud zcela ztotožnil.

24. Pochybení soud neshledal ani v tom, že správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí odkazoval na kontrolu provedenou oblastním inspektorátem práce v místě pracoviště žalobkyně. Správní orgán prvního stupně sice v napadeném rozhodnutí odkazoval na sdělení Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj, toto sdělení však sloužilo pouze jako podnět, na základě něhož se správní orgán prvního stupně zabýval posouzením, zda je činnost žalobkyně podnikáním, resp. zda ji lze považovat za výkon živnosti. Závěry vyplývající z tohoto sdělení (týkajícího se jiných osob) však nebyly žádným způsobem vztahovány na žalobkyni. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zjevné, že závěry o tom, že činnost žalobkyně nebyla podnikáním, resp. o tom, že se jednalo o závislou práci bez povolení k zaměstnání, činil správní orgán prvního stupně na základě svého vlastního hodnocení provedených důkazů, nikoli na základě sdělení oblastního inspektorátu.
25. Konečně soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobkyně, že správní orgán prvního stupně nebyl nadán zákonnou pravomocí k tomu, aby hodnotil výdělečnou činnost žalobkyně a podřazoval ji pod pojem, jehož kontrola a vyhodnocení spadá do pravomocí inspektorátu práce, resp. celních úřadů. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že správní orgán prvního stupně ani žalovaná nevykonávají kontrolní činnost na úseku zaměstnanosti (ve smyslu § 125 zákona o zaměstnanosti), tyto orgány si však nepochybně mohou při výkonu vlastní působnosti učinit úsudek o povaze činnosti vykonávané cizincem [§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu]. V rámci řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu jsou správní orgány oprávněny posuzovat, zda cizinec plní účel, pro který bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno. Bylo-li tímto účelem v případě žalobkyně podnikání, mohly si správní orgány nepochybně učinit úsudek o tom, zda činnost žalobkyně je podnikáním či nikoli. Stejný závěr pak platí *mutatis mutandis* pokud jde o zaměstnání, tedy o výkon závislé práce (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2017, č. j. 29 A 97/2015-88).
26. V nyní souzené věci je podstatné, že správní orgány věc nehodnotily z toho hlediska, zda jednáním žalobkyně byl spáchán správní delikt a kdo za něj odpovídá, ale posuzovaly pouze otázku, zda se jednalo o podnikání či o závislou práci, ke které žalobkyně neměla vydáno povolení k zaměstnání. Pokud výkon práce bez povolení k zaměstnání současně naplňuje definici nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, nelze správním orgánům vytýkat, že v napadeném rozhodnutí konstatovaly, že činnost žalobkyně naplnila znaky nelegální práce. Pouze na okraj soud upřesňuje, že žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta z důvodu výkonu nelegální práce dle § 5 písm. e) bod 3 zákona o zaměstnanosti, nikoli z důvodu výkonu závislé práce mimo pracovněprávní vztah ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Argumentace žalobkyně je i z tohoto důvodu nesprávná.
27. Soud dospěl ve shodě se správními orgány obou stupňů k závěru, že v činnosti, kterou žalobkyně vykonává, absentují dva z pojmových znaků podnikání, a to samostatnost

výkonu činnosti a výkon na vlastní odpovědnost. Pokud alespoň některý z pojmových znaků podnikání není naplněn, pak nejde o podnikání. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla povolený dlouhodobý pobyt za účelem podnikání a její jediná výdělečná činnost podnikáním nebylo, pak neplnila účel povoleného pobytu, o jehož prodloužení žádá. Byl tak naplněn důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení dlouhodobého pobytu uvedený v § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Současně se soud ztotožnil i se závěrem správních orgánů, že činnost žalobkyně naplňovala znaky závislé práce. Tím, že žalobkyně vykonávala závislou práci bez povolení k zaměstnání, byl naplněn důvod pro zamítnutí její žádosti podle § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť zde byla jiná závažná překážka jejího pobytu na území.

V. Závěr a náklady řízení

28. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. ledna 2020

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu